

- 2) Articolul 10 alineatul (3) din Regulamentul nr. 469/2009 trebuie interpretat în sensul că neacordarea unei autorizații de introducere pe piață de către statul membru în cauză, la data depunerii cererii de certificat suplimentar de protecție în acest stat membru, nu constituie o neregulă susceptibilă să fie reparată în temeiul acestei dispoziții.

(¹) JO C 22, 23.1.2017.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 14 decembrie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Helsingin hallinto-oikeus – Finlanda) – procedură inițiată de Anstar Oy

(Cauza C-630/16) (¹)

[Trimitere preliminară — Condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții — Standard armonizat EN 1090-1:2009+A1:2011 — Criterii de determinare a domeniului de aplicare al unui standard adoptat de Comitetul European de Normalizare (CEN) în temeiul unui mandat al Comisiei Europene — Sisteme de ancorare pentru fixarea în beton înainte de întărire și utilizate pentru fixarea panourilor de fațadă și a suporturilor de zidărie la structura de rezistență a clădirii]

(2018/C 052/14)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Helsingin hallinto-oikeus

Părțile din procedura principală

Anstar Oy

cu participarea: Turvallisuus- ja kemikaalivirasto (Tukes)

Dispozitivul

Standardul EN 1090-1:2009+A1:2011, intitulat „Execuția structurilor de oțel și structurilor de aluminiu. Partea 1: Cerințe pentru evaluarea conformității elementelor structurale”, trebuie interpretat în sensul că produsele, precum cele în discuție în litigiul principal, destinate fixării în beton înainte de întărire fac parte din domeniul de aplicare al acestui standard dacă au o funcție structurală, în sensul că retragerea lor dintr-o construcție ar diminua imediat rezistența acesteia.

(¹) JO C 63, 27.2.2017.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 7 decembrie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado Contencioso-Administrativo n°1 de Pamplona – Spania) – Wilber López Pastuzano/ Delegación del Gobierno en Navarra

(Cauza C-636/16) (¹)

(Trimitere preliminară — Statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung — Directiva 2003/109/CE — Articolul 12 — Adoptarea unei decizii de expulzare a unui rezident pe termen lung — Elemente care trebuie luate în considerare — Reglementare națională — Neluarea în considerare a acestor elemente — Compatibilitate)

(2018/C 052/15)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado Contencioso-Administrativo n°1 de Pamplona

Părțile din procedura principală

Reclamant: Wilber López Pastuzano

Pârâtă: Delegación del Gobierno en Navarra

Dispozitivul

Articolul 12 din Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care, astfel cum este interpretată de o parte din instanțele acestuia, nu prevede aplicarea cerințelor de protecție împotriva expulzării unui resortisant al unui stat terț rezident pe termen lung la ansamblul deciziilor administrative de expulzare, indiferent de natura sau de modalitățile juridice ale acestei măsuri.

⁽¹⁾ JO C 46, 13.2.2017.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 5 decembrie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Corte costituzionale – Italia) – Procedură penală privind pe M.A.S., M.B.

(Cauza C-42/17) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Articolul 325 TFUE — Hotărârea din 8 septembrie 2015, Taricco și alții (C-105/14, EU:C:2015:555) — Procedură penală privind infracțiuni în materia taxei pe valoarea adăugată (TVA) — Legislație națională care prevede termene de prescripție care pot conduce la nepedepsirea infracțiunilor — Atingere adusă intereselor financiare ale Uniunii Europene — Obligație de a lăsa neaplicată orice dispoziție de drept intern care poate aduce atingere obligațiilor impuse statelor membre de dreptul Uniunii — Principiul legalității infracțiunilor și pedepselor]

(2018/C 052/16)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte costituzionale

Părțile din procedura penală principală

M.A.S., M.B.

cu participarea: Presidente del Consiglio dei Ministri

Dispozitivul

Articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE trebuie interpretat în sensul că impune instanței naționale ca, în cadrul unei proceduri penale având ca obiect infracțiuni privind taxa pe valoarea adăugată, să lase neaplicate dispoziții interne în materie de prescripție care intră sub incidența dreptului material național și care se opun aplicării unor sancțiuni penale efective și disuasive într-un număr considerabil de cazuri de fraudă gravă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene sau care prevăd termene de prescripție mai scurte pentru cazurile de fraudă gravă aducând atingere intereselor respective decât pentru cele aducând atingere intereselor financiare ale statului membru în cauză, cu excepția cazului în care o astfel de neaplicare determină o încălcare a principiului legalității infracțiunilor și pedepselor, din cauza unei lipse de precizie a legii aplicabile sau pentru motivul aplicării retroactive a unei legislații care impune condiții de incriminare mai severe decât cele în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii.

⁽¹⁾ JO C 195, 19.6.2017.